

Kapitel 1

Hver morgen ved 6-tiden cykler Sif forbi tårnet. Det er højt, firkantet og af dyster grå beton. Øverst er der en svalegang med jerngitter for, der får det til at minde om et militært udkigstårn fra 2. verdenskrig. En stemning af pigtråd og luftværnssirene.

Sif ville aldrig kunne forklare, hvad det er ved det som drager. Hun kan bare godt lide at køre den vej forbi.

Tårnet står og knejser i midten af et stort nedlagt fabrikskompleks med flere forskellige bygninger og gårde. Det har engang være en rugbrødsfabrik. På hjørnet af Mimersgade og Rådmandsgade støder komplekset op til et par af saneringselskabets ejendomme. De har kun få beboere tilbage, og mange steder er ruderne slået ud. Men her i sommer har huset fået dækket de nederste glughuller til med masonitplader. Sikkert efter pålæg fra kommunen. Nu står bygningerne der, som gamle mænd med klap for øjet.

Til gengæld skinner solen gavmildt på det frodige ukrudt, der vælter frem fra den ryddede grund på den anden side af gaden.

Sif drejer ned ad Nanasgade og cykler forbi det, der engang har været rugbrødsfabrikkens hoved- og kontorbygning. »Arbejdernes fællesbageri« står der stadig på husmuren. Det er et smukt rødt murstenshus med dekorerede søjler og hvidmalede gesimser. Men den store grønne hovedport, hvor varevogne sikkert engang har læsset rugbrødene på, har fået et stort hul gennem plankerne. Ungerne ovre fra skolen kryber igennem, når de leger inde på grunden.

Sif kunne godt tænke sig at gå derind og finde ud af, hvad det tårn har været brugt til.

Lige nu er det morgen, og hun skal skynde sig på arbejde. Der er et hul i kædekassen, og når hun cykler hurtigt river den olieindsmurte kæde fat i cowboybukserne. Buksebenet er allerede sort og flosset på det sted.

Selvom det er midt i august, er det koldt så tidligt. Ærmerne på den grønne anorak er heldigvis lange nok til at nå ud over hænderne.

Hun cykler også gennem Nørrebroparken, selvom det ikke er nogen genvej. Men det er som om, hun lige skal snuse lidt til dagen og livet, inden den tunge port smækker i bag hendes ryg. Sådan føles det tit.

Hun er 20 år og arbejder på en stor remise med at vaske HT-busser – altså indtil hun finder noget bedre.

Sif bor sammen med Karsten. Karsten studerer jura, og det er hans kollegielejlighed, de bor i. Sif er ret almindelig. Ikke tyk, ikke tynd og med en evne til at gå i et med væggen, hvis det er det hun vil. Det eneste særlige ved hende er håret, som altid stritter i vejret og de mørke tætte øjenbryn. Karsten har fået hende til at hennafarve pindsvinefrisuren.

Karsten er en lækker fyr, én man lægger mærke til. Alt ved ham gør hende blød i knæene. Hans mørke øjne, hans smil og velformede krop. Han hjælper til med det huslige og er god til at lave mad. Han er velformuleret og politisk bevidst. Han ved altid, hvad han vil og har orden i sine ting. Engang vil han blive en god sagfører, der forsvarer samfundets svage.

Der er bare det ved det, at Sif ikke er spor målbevidst og heller ikke særlig ansvarlig. Hun glemmer, hun skifter mening og hun lyver indimellem, også uden der er grund til det. En gang imellem pjækker hun fra sit arbejde. Hun er dødnervøs for, at han skal opdage det. Men hun kan ikke lade være. Det er noget, der kommer over hende. Så står hun op, som hun plejer, smører madpakke og tager cyklen. I stedet for at køre på arbejde kører hun i skoven eller bare rundt i byen på steder, hun ikke har været før. Engang kom den der pjækkelyst over hende på en dag, hvor det øsregnede. Så satte hun sig bare ind i en tilfældig HT-bus, kørte med til endestationen og skiftede,

så søvnige og våde mennesker gå ind og ud, indtil klokken blev 11. Så vidste hun, at Karsten med sikkerhed var taget ind på universitetet.

Vaskehallen er som en kæmpe grotte, en drypstenshule med mørke og fugtige vægge. Hvis man stiller sig hen i det fjerneste hjørne fra portene, kan man høre lyden af dråber, der rammer taget på nogle skæve irgrønne aluminiumsskabe med gamle koste og spande ... plink, plonk. Når der er helt stille og busserne er kørt ud til fyraften, kan man svagt fornemme ekkoet.

Koldt og klamt er der altid, selv om sommeren. Den eneste form for opvarmning der findes, er en enkelt varmeblæser, der er monteret helt ude i siden ved de store automatiske busvaskemaskiner. Den sidder helt oppe under det uisolerede betonloft og laver en øredøvende larm.

Om morgenen står der 4 møgbeskidte HT-busser og venter, altid stærkt hældende til den ene side, som om de har tabt luften et sted indeni og nu kun kan stå og glo ud i luften med skæve ansigter. Arbejdsdelingen er enkel. Mændene vasker dem udvendig og kvinderne indeni. Mændene får 10 kr. mere i timen, men det er fordi arbejdet ikke kan sammenlignes, siger ledelsen.

Reglerne siger, at personalet skal møde omklædt foran værkførerens bur præcis klokken halv 7, men de venter altid 5 minutter oppe i kaffestuen til alle er kommet, og de kan gå derned samlet. Så kan mester ikke så nemt se, hvem det er som kommer halsende for sent. Karen, der er tillidskvinde, og som har fem børn, kommer tit for sent. Det gør de gamle aldrig.

- Man skal møde i go' tid, så man får både kroppen og sinden med, siger Perle filosofisk.

Hun møder...

Kapitel 2

Morten kører med linje 18 ad Jagtvejen mod Nørrebros Runddel. Han står op i mellemgangen og læser en pamflet på engelsk af Leo Trotskij om den spanske borgerkrig.

I skuret på byggepladsen kan han ikke læse. De andre ville grine deres røv i laser. Men her i bussen nyder han at stå i det hvide arbejdstøj og læse med bogtitlen vendt, så alle kan se den. Den fornemmelse kan et øjeblik opveje kedsommeligheden på arbejdet. Og hans medpassagerer kan heller ikke se, at han kun er lærling. De beder ham ikke hente øl.

Morten er på vej til et møde hos Andreas i Rådmandsgade. Han står af bussen ved Mimersgade og køber en halv grillkyl-ling, agurkesalat, en dobbelt portion pomfritter og remoulade ... samt en Mars. Chokoladen spiser han på vejen, mens han fordøjer den spanske borgerkrig og gør tankerne parat til næste ret:

– Socialistisk Ungdomsforening i København blev stiftet den 8. december 1980 i et kedeligt kommunalt ungdomscenter ... nej, hvad med at starte sådan her ... Vi får det ikke godt, når de rige har magten.

Han formulerer altid tekster inde i sit hoved, mens han går eller cykler. Egentlig skulle pjecen om SUF have været færdig til dette møde, men på den anden side, så skal han nok hurtigt få det klaret. Når inspirationen er der, altså.

Han går over den ukrudtsbevoksede tomt til en enlig vakkelvorn ejendom, der ser ud som om den er bleven glemt, da de omkringstående huse blev saneret væk.

Opgangen han går ind i er sortsveden. Oprindeligt var den malet lysebrun, men for et halvt år siden hærgede en mindre pyromanbrand de to underste etager. Ejeren af ejendommen, en sagfører, der har fået frataget advokatbestillingen, rider

ikke den dag han sadler. Kommunen kan ikke røre ham.

Andreas bor på 4. sal. Morten puster kraftigt og sveder af de mange trapper. Andreas spiller meget høj musik, og han må banke flere gange. Det er tordenlummert og pomfritternes friturestank hænger i hele opgangen.

Endelig stikker Andreas sit krøllede hoved ud og lukker op. Inde i lejligheden hamrer »Dead Kennedys« som et trykluftbor fra den ene væg og kastes tilbage mod den anden:

*Punk ain't no religious cult
Punk means thinking for yourself
You ain't hardcore cos you spike your hair
When a jock still lives inside your head
Nazi Punks
Nazi Punks, nazi Punks – fuck off*

– Ka' du ikke skrue lidt ned, så man ka' høre, hvad man selv tænker, vrisser Morten.

Andreas ser drillende på ham, men skruer ned uden et ord inden han går ud og sætter vand over.

Morten går lidt rundt og ser sig om i lejligheden. De to små værelser er fyldt op til bristepunktet.

I soveværelset har en madras fået selskab af et sindrigt system af arkitektlamper, som varetager belysningen af en halv snes urtepotter med høje hashplanter.

På væggen hænger to plakater af maleren Edward Munch. Den ene forestiller en nøgen spinkel pige, der sidder på en seng og dækker for sit køn med korslagte arme, som om hun skutter sig i de tidlige morgentimer på et iskoldt gulv. Pigen er måske kun et barn, for hendes bryster er næppe synlige.

Den anden plakat er en bro med et menneske, der holder hænderne for sine ører og ser ud, som om det skriger af angst.

Stuen ved siden af er fyldt med bøger i reoler af den mørke ridsede slags, som man kan få for en slik på loppemarked eller i containere. Tidskrifter, udklippede
i stakkevis i vind